

L'HOME QUE VOLIA CONVERTIR-SE EN UN GRA DE SORRA

Petit homenatge a Franz Kafka

I

IMAGINEU UNA GRAN PLATJA DE SORRA BLANCA. Una platja impol·luta. Lluny de tot. Lluny de tothom. Una platja gairebé inaccessible, d'aquelles que solament s'hi pot arribar a peu, després de caminar molt per un caminó de cabres, entre pins i arrels; per un corriol estret, envoltat de matolls, d'espígol i de romaní.

Imagineu aquesta platja un dia qualsevol d'hivern, acaronada pels primers raigs de sol, per un sol tímid, com el del mes de gener. Si us hi atauseu, solament sentireu el cant d'alguna gavina i l'anar i venir de les ones que, amb el seu moviment rítmic, s'abandonen a la sorra.

La litúrgia del mar es repeteix una i altra vegada com l'etern retorn de totes les coses. L'ona arriba, carregada d'aigua sobre el seu dors i la deixa anar sobre la sorra humida. En fer-ho, sembla que s'alliberi d'un pes feixuc, d'una llosa que ha carregat a collibè. La deixa anar sobre la sorra i l'aigua blava es converteix en una escuma blanca que llisca sobre la sorra. Durant uns breus segons, la sorra queda bellament ornamentada amb una gran barba de color blanc, una barba tan efímera com

la mateixa ona. Després s'esvaeix i just abans d'extingir-se, arriba una altra ona, també carregada d'aigua, que deixa anar sobre la sorra. I, així, una i altra vegada. Tant se val si hi ha o no hi ha espectadors, si és de dia o de nit; si és hivern o estiu. La representació es repeteix sense cap novetat, encara que, de fet, cada ona és diferent, única, impossible d'imitar.

És un moviment rítmic, un moviment etern. Res de nou sota el cel. Tot és vell, tan vell com el ritual de naixements i de morts del cercle de la vida. L'ona neix, creix, es fa gran i, finalment, es mor, però justament quan es desfà, en neix una altra.

Cada ona dibuixa el seu destí. Cada ona arriba i se'n va. Cap ha vingut per quedar-se. Cap ha vingut per fer-se eterna. El seu moment és efímer.

Cadascuna té la seva força vital, la seva durada i potència. La platja no canvia, n'acull ara una, ara l'altra. La platja no té memòria. Cada dia és un nou dia, un únic dia. No hi ha oblit, ni record. Tampoc rancor, ni esperança.

Si un espectador contempla, durant una estona, la mateixa platja, pot arribar a la conclusió que allí no hi passa res; però és fals, perquè cada dia hi passen milions de petites operacions, encara que ningú no les registri en la seva memòria.

Cada dia és diferent, cada hora és diferent de l'anterior, com cada segon és distint del que l'ha precedit immediatament. L'ull humà no percep les infinites operacions ni les petites metamorfosis que tenen lloc, a cada segon, en l'àmbit microscòpic, però, si en fos capaç, tampoc no podria retenir-les.

Cada ona és distinta. Totes dibuixen el mateix moviment. Neixen, creixen i, després, es desfan, però no

n'hi ha cap idèntica. Cadascuna juga a la seva manera en el gran joc de la creació. N'hi ha de grans, n'hi ha de petites, algunes són punxegudes, d'altres molt arrodonides; n'hi ha que descarreguen abans d'arribar a la sorra, altres ho fan platja endins. N'hi ha de gegants i de minúscules, n'hi ha algunes tan imperceptibles que gairebé no s'alcen un centímetre sobre la línia del mar. N'hi ha que queixalen amb força la sorra i d'altres que solament li fan pessigolles.

Les ones, com els grans de sorra, no tenen nom. I, no obstant això, no n'hi ha cap d'igual. Totes són distintes. Hi ha la sorra humida, refrescada una i altra vegada per l'aigua salada que, enjogassada, s'abraça a la catifa blanca, però també hi ha la sorra seca, que crema, lluny de l'escuma i del blau turquesa. Ningú no ha escollit el seu lloc, ningú no sap per què hi és, ni l'ona, ni el gra de sorra, ni el cel, ni el mar, però cadascú fa la funció que li pertoca fatalment, mecànicament, sense cap alteració, sense cap atenció al que passa o deixa de passar en el regne dels humans.

II

Imagineu aquesta gran platja de sorra blanca a trenc d'alba. Tanqueu els ulls i presteu atenció.

Hi arriba un home alt i escardalenc amb el rostre demacrat. Hi arriba corrent tot nu. Fa dies que corre. Està esgotat. Ha fet un llarg camí per atansar-s'hi. S'ha després de tot i ha deixat els seus enrere. Ha marxat de la ciutat, tal com va arribar-hi, nu.

Corre desesperadament perquè fugi de tot i de tot-hom. Arriba a la sorra humida i s'hi atura. Recupera

la respiració. S'ajup, recull un gra amb els seus dits, es desprèn de tots els que se li han enganxat en el dit polze fins que, finalment, en queda un de sol. És petit, gairebé imperceptible a ull nu. Se'l mira amb cura, gairebé amb tendresa, deixa anar el seu alè, amb delicadesa, sobre ell i li diu:

—Desperta't!

El gra resta indiferent, quiet sobre l'epidermis.

El corredor torna a insuflar el seu alè sobre la partícula mineral, esperant que es faci el miracle i exclama de bell nou:

—Vinga! Aixeca't!

Al cap de pocs segons, el gra de sorra es desperta i pregunta esglaiat:

—Qui soc? Què hi faig aquí?

El corredor s'asseu sobre la sorra amb el gra sobre el dit i li respon:

—Ets un gra de sorra blanca perdut en una gran platja.

—Un gra?

—Sí, un gra.

—I què és un gra?

—Un fragment diminut d'un mineral.

—I què és un mineral?

—Un fragment de la realitat inert.

—N'hi ha molts com jo?

—N'hi ha milions, centenars de milions. Fixa-t'hi. Tota la platja n'és plena i hi ha milers de platges arreu del món.

—I tu, qui ets? Per què m'has despertat? Per què has vingut a importunar-me?

© dels textos: Francesc Torralba Roselló, 2017
Autor representat per IMC Agència Literària

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2017
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: desembre de 2017

ISBN: 978-84-9975-914-2

DL L 1322-2017

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.